

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoEk/3/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6610206750
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6610206750.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a sudcov JUDr. Vladimíra Šalamúna a Mgr. Stanislavy Salajovej, v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advocate, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 36 865 141, proti povinnej: A. B., narodenej XX. XX. XXXX, trvale bytom B., B. C. XX/XXX, o vymoženie 408,00 Eur s príslušenstvom, vedenej pôvodne súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD., so sídlom Exekútorského úradu Záhradnícka č. 60, 821 08 Bratislava, pod sp. zn. EX 2145/2010, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Lučenec č. k. 13Er/445/2010-38 z 24. marca 2023, takto

rozhodol:

- I. Uznesenie okresného súdu p o t v r d z u j e .
- II. Povinnej nárok na náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Lučenec (ďalej aj „exekučný súd“ alebo „súd prvej inštancie“ resp. „okresný súd“) odvolaním napadnutým uznesením č. k. 13Er/445/2010-38 z 24. marca 2023 exekúciu zastavil.

1.1 V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie spísaným do zápisnice pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD. dňa 10. 03. 2010, domáhal voči povinnej vymoženiu 408,00 Eur s príslušenstvom, na podklade exekučného titulu - rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. sp. zn. SR 16313/09 zo dňa 29. 10. 2009. Poverením č. 5606 078116 zo dňa 30. 07. 2010 súd prvej inštancie poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., ktorý ju vedie pod sp. zn. EX 2145/2010.

1.2 Dňa 03. 02. 2016 súdny exekútor postúpil exekučnému súdu podanie oprávneného označené ako „Doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v súlade s ust. § 243f ods. 1 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej aj len „Exekučný poriadok“)“.

1.2.1 V predmetnom podaní oprávnený uviedol, že pre splnenie dodatočne zákonom uloženou povinnosti doplniť návrh na vykonanie exekúcie o skutočnosti špecifikované v ustanovení § 39 ods. 4 Exekučného poriadku uvádza, že rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinnou sú od počiatku výkonu exekúcie uvedené v časti odôvodnenia exekučného titulu, na podklade ktorého je vykonávaná exekúcia a na podklade ktorého bol spísaný formou zápisnice aj samotný návrh na vykonanie exekúcie.

1.2.2 Súdny exekútor žiadal súd prvej inštancie, aby v zmysle § 243f ods. 6 Exekučného poriadku preskúmal, či je daný dôvod na zastavenie predmetnej exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku alebo rozhodol o pokračovaní exekúcie.

1.3 Okresný súd posudzoval vec podľa § 243f ods. 1, § 243f ods. 6 Exekučného poriadku, § 39 ods. 4, § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, § 52 ods. 1, § 54 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“).

1.4 Súd prvej inštancie uviedol, že exekučné konanie sa začalo dňa 10. 03. 2010 spísaním návrhu na začatie exekúcie do zápisnice pred súdnym exekútorom. Toto exekučné konanie je vedené na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 29. 10. 2009, sp. z. SR 16313/09, ktorým bola povinnej uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému sumu 408,00 Eur, spolu so zmenkovým úrokom vo výške 0,25 % denne zo sumy 408,00 Eur od 26. 05. 2009 do zaplataenia, zákonným úrokom vo výške 6 % ročne zo sumy 408,00 Eur od 10. 08. 2009 do zaplataenia a nahradiť trovy rozhodcovského konania vo výške 142,10 Eur, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 16. 11. 2009 a vykonateľnosť dňa 19. 11. 2009. Právny vzťah medzi účastníkmi vznikol na základe zmluvy o úvere uzatvorenej dňa 23. 01. 2009, ktorú povinná riadne a včas neplnila. Účastníci konania zabezpečili svoj záväzkový vzťah (zmluvu o úvere) neúplnou zmenkou (blankozmenka) vystavenou dňa 23. 01. 2009. Povinná si svoju povinnosť vyplývajúcu zo záväzkového vzťahu riadne neplnila, čím sa stal dlh splatný vcelku dňa 26. 05. 2009. Oprávnený vyplnil dňa 04. 08. 2009 zmenku povinnej v zmysle dohody o vyplnení zmenky na sumu 408,00 Eur s dátumom začiatku úročenia dňa 26. 05. 2009 a táto bola povinnej predložená na zaplataenie dňa 10. 08. 2009. Z predloženej zmluvy podľa súdu prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že povinná uzavrela zmluvu o úvere ako fyzická osoba nepodnikateľ, keďže z nej nevyplýva, že by povinná v čase jej uzatvorenia bola podnikateľským subjektom. Aj z označenia dlžníka v zmluve o úvere osobnými údajmi typickými pre nepodnikajúcu fyzickú osobu (meno, priezvisko, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu a trvalé bydlisko) charakterizuje dlžníka ako fyzickú osobu nepodnikateľa, možno dôjsť k záveru, že dlžník uzatváral zmluvu ako spotrebiteľ. Predmetná zmluva o úvere má povahu značne jednostrannej adhézne zmluvy obsahujúcej veľké množstvo ustanovení znevýhodňujúcich dlžníka, ktorej obsah rozhodne nenasvedčuje tomu, že by jej uzatvoreniu predchádzali rokovania typické pre uzatváranie zmlúv medzi podnikateľmi. Jej forma na predtlačenom formulári spolu so všeobecnými zmluvnými podmienkami skôr svedčí o skutočnosti, že bola uzatvorená bez hlbšej vzájomnej súčinnosti zmluvných strán, z postavenia zmluvne nadriadeného subjektu voči subjektu podriadenému, t.j. z postavenia dodávateľa voči spotrebiteľovi V prípade pochybností, či ide o spotrebiteľskú zmluvu (spotrebiteľský vzťah), má dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (veriteľ oprávnený), pričom existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že aj nespotebiteľský charakter zmluvy musí byť preukázaný bezpečne, spôsobom nevzbudzujúcim dôvodné pochybnosti. V opačnom prípade, je potrebné uplatniť výklad v súlade s § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Bezpečným preukázaním nemôže byť (nie je údaj) všeobecný údaj o poskytnutí úveru na výkon zamestnania. Takýto údaj neposkytuje odpoveď na otázku o akú konkrétnu súvislosť s výkonom zamestnania vôbec uzavretie zmluvy o úvere má. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutočnosti, že zmluvný vzťah medzi oprávneným a povinnou založený zmluvou o úvere je vzťahom spotrebiteľským, čo možno vyvodit' aj z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 243/07, ktorý konštatoval, že „ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, javí sa byť spravodlivým vykladať ich v neprospech toho, kto ich do zmluvy uložil“.

1.5 Zákonom č. 438/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, účinným od 23. 12. 2015 došlo okrem iného aj k zmene Exekučného poriadku, a to zaradením odseku 4 do § 39 Exekučného poriadku, podľa ktorého oprávnený je v návrhu na vykonanie exekúcie na podklade rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok zo zmenky proti povinnej, ktorá je fyzickou osobou povinný opísať rozhodujúce skutočnosti týkajúce sa vlastného vzťahu s povinnou. Rovnakú povinnosť má aj oprávnený, ktorý svoje právo preukazuje nepretržitým radom indosamentov. K návrhu na vykonanie exekúcie je zároveň povinný pripojiť dôkazy, ktoré tieto skutočnosti osvedčujú. Podľa § 243f ods. 1 Exekučného poriadku sa predmetné ustanovenie § 39 ods. 4 Exekučného poriadku vzťahuje aj na exekučné konania (exekúcie), ktoré sa začali pred účinnosťou tohto zákona a zároveň v tomto ustanovení bola oprávnenému určená povinnosť návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 doplnit' v lehote 30 dní odo dňa účinnosti tohto zákona (zákon č. 438/2015 Z. z.). Uvedená lehota na doplnenie návrhu na

vykonanie exekúcie uplynula dňa 22. 01. 2016. Nakoľko oprávnený k doplneniu návrhu na vykonanie exekúcie nepredložil zmenku, na podklade ktorej bol vydaný exekučný titul, súd prvej inštancie dospel k záveru, že oprávnený nedoplnil návrh na vykonanie exekúcie riadne, t. j. o všetky náležitosti vyžadované ustanovením § 39 ods. 4 Exekučného poriadku tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 243f ods. 1 Exekučného poriadku.

1.6 Súd prvej inštancie dospel k záveru, že doplnením návrhu na vykonanie exekúcie ani zo samotného exekučného titulu nie je preukázané, že v konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul bolo prihliadnuté na prípadné neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky alebo rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom, a preto súd vychádzal z prezumpcie dôvodu na zastavenie exekúcie (podľa § 243f ods. 4 Exekučného poriadku) a exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku zastavil.

2. Proti uvedenému uzneseniu podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Vyjadril názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej v texte aj „CSP“) a napadnuté uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

2.1 V odvolaní oprávnený výslovne odmietol posudzovanie povinnej ako spotrebiteľa, nakoľko v zmysle zmluvy o úvere č. 6880022 zo dňa 23. 01. 2009 bol povinný poskytnutý úver na účel povolania. Povinná v zmluve osobitne uviedla a podpísala vyhlásenie, že poskytnuté peňažné prostriedky budú využité na tento účel. S poukazom na ustanovenie § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere zo dňa 23. 01. 2009 (ďalej v texte aj „zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch“ alebo len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), podľa ktorého „spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania“. Oprávnený v danom prípade pri poskytnutí úveru vychádzal z vyhlásení povinnej, že ide o úver poskytnutý na výkon zamestnania. Skutočnosť, na čo konkrétne bol povinnou následne poskytnutý úver aj využitý, oprávnený neskúma, nakoľko je to pre neho už nepodstatná informácia. Povinná ako dlžník navyše nemá zo žiadneho zákona informačnú povinnosť voči veriteľovi, aby preukazovala skutočné použitie finančných prostriedkov. Oprávnený preto z titulu platnej legislatívnej úpravy nie je toho názoru, že musí vedieť či povinná (dlžník) v praxi naozaj použila finančné prostriedky na rovnaký účel ako deklarovala v zmluve o úvere. V tomto smere vyjadril názor, že v jeho prípade treba akceptovať jeho dobrú vieru, s ktorou do právneho vzťahu s povinnou vstupoval; argumentácia oprávneného v tomto smere je napokon v plnom súlade s judikatúrou Európskeho súdneho dvora v oblasti práva na ochranu spotrebiteľa. Pri výklade pojmu spotrebiteľ je potrebné chrániť dobrú vieru druhej strany. Ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovoliavať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (ESD zn. C-464/01 vo veci Johann L. proti Bay Wa AG). Obdobne, pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie ako spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá vieru je všeobecným princípom zmluvného práva (Bundesgerichtshof, SRN, 22.12.2004, VIII ZR 91/04).

2.2 Ďalej odvolateľ argumentoval, že exekučný súd je v spotrebiteľských veciach v zmysle § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku v znení prijatom novelou zákona č. 438/2015 Z. z. síce povinný podrobiť exekučný titul, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky, prieskumu jeho súladu so zákonom z hľadiska neprijateľných zmluvných podmienok, obmedzenia alebo neprípustnosti použitia zmenky alebo rozporu s dobrými mravmi alebo so zákonom, avšak pri tomto prieskume musí akceptovať limity vyplývajúce z právnej úpravy danej osobitnými právnymi predpismi, ktorými je potrebné rozumieť zákon o spotrebiteľských úveroch, vymedzujúce pojem spotrebiteľského úveru a s týmto úverom spojené obmedzenia použiteľnosti zmenky. Vzhľadom na predmetné osobitosti právnej úpravy, pre účelovosť úveru, ktorý bol poskytnutý povinnej, na posúdenie zmluvy o úvere nemožno podľa neho aplikovať ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa oprávneného niet pochybností o tom, že zmluvné vzťahy uzatvárané medzi dodávateľom a fyzickou osobou nepodnikateľom, spĺňajú požiadavku spotrebiteľského právneho vzťahu. Pokiaľ je ale predmetom tohto vzťahu účelovo poskytnutý úver a túto účelovosť žiadny z účastníkov vzťahu nespochybnil, potom vzhľadom na ustanovenie § 3 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch nejde o spotrebiteľský úver a na tieto zmluvné vzťahy (úverové zmluvy) nemožno citovaný právny predpis aplikovať. Z uvedeného podľa neho vyplýva, že úvery poskytnuté na

účel zamestnania, povolania, podnikania nemajú povahu spotrebiteľského úveru a ochrana spotrebiteľa o obmedzení a neskôr úplnom vylúčení zabezpečenia úveru zmenkou sa na tieto úvery (druhy zmlúv) nevzťahuje (obdobne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 415/2012). Súd prvej inštancie preto postupoval nesprávne, keď aplikoval ustanovenie § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku a exekučné konanie zastavil. Na základe uvedeného oprávnený navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Povinná sa k odvolaniu oprávneného písomne nevyjadрила.

4. Z obsahu spisu odvolací súd zisti, že konanie v prejednávanej veci začalo pred 30. 06. 2016. Dňa 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 prvá veta CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Podľa § 9a ods. 1 Exekučného poriadku, ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

5. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal podľa § 379 CSP a § 380 ods. 1, 2 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a uznesenie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

6. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky oprávneného ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým uznesením súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie je vecne správne.

7. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 CSP, § 380 CSP), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP).

8. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že v konaní pred súdom prvej inštancie nedošlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok. Dôvody uvedené v odvolaní oprávneného nespôsobuje vecnú nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

9. Odvolateľ nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie namietal v tom, že podľa neho v danej veci nemožno aplikovať ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch, z dôvodu, že predmetom úverového vzťahu bolo poskytnutie úveru povinnému na účel – výkon povolania, potom vzhľadom na ustanovenie § 3 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch nejde o spotrebiteľský úver a na tieto zmluvné vzťahy (úverové zmluvy) nemožno citovaný právny predpis aplikovať. Z uvedeného podľa odvolateľa vyplýva, že úvery poskytnuté na účel zamestnania nemajú povahu spotrebiteľského úveru a ochrana spotrebiteľa o obmedzení a neskôr úplnom vylúčení zabezpečenia úveru zmenkou sa na tieto úvery (druhy zmlúv) nevzťahuje, súd prvej inštancie preto podľa odvolateľa postupoval nesprávne, keď aplikoval ustanovenie § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku a exekučné konanie zastavil.

10. Odvolací súd viazaný dôvodmi odvolania preskúmal v danom rozsahu rozhodnutie súdu prvej inštancie. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že dňa 10. 03. 2010 bol pred súdnym exekútorom spísaný návrh na vykonanie exekúcie vo forme zápisnice (č. I. 2 spisu). Dňa 28. 04. 2010 doručil súdny exekútor súdu prvej inštancie žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (č. I. 1 spisu). Odvolací súd mal ďalej obsahom spisu preukázané, že oprávnený a povinná uzatvorili zmluvu o úvere č. 6820022 zo dňa 23. 01. 2009, neoddeliteľnou súčasťou ktorej sú všeobecné podmienky poskytnutia úveru, pričom tieto v bode 17 obsahujú dohodu o vyplnení zmenky, na základe ktorej bola súčasne so zmluvou o úvere vystavená neúplná zmenka (č. I. 22 spisu). Exekučným titulom, na podklade ktorého sa oprávnený domáhal vykonania exekúcie, je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., sp. zn. SR 16313/09 zo dňa 29. 10. 2009 (č. I. 5 až 6 spisu). Súdny exekútor bol poverený vykonaním exekúcie dňa 30. 07. 2010 (č. I. 19 spisu). Oprávnený, plniac si tým povinnosť v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku, doplnil návrh na vykonanie exekúcie podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku (č. I. 31 spisu).

11. Z ustanovenia § 243f ods. 1 a 6 Exekučného poriadku v spojení s § 39 ods. 4 Exekučného poriadku a § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku vyplýva, že v exekučných konaniach začatých pred 23. 12. 2015, v ktorých je exekučným titulom rozhodnutie priznávajúce nárok zo zmenky, je exekučný súd oprávnený posúdiť, či základ nároku vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, a to bez ohľadu na to, ako túto otázku predtým prípadne posúdil rozhodcovský súd; z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku (exekučného titulu) vyplýva, že právny vzťah oprávneného a povinnej neposúdil ako spotrebiteľský, keď charakterom právneho vzťahu (kauzy) medzi oprávneným a povinnou, na základe ktorého došlo k vystaveniu zmenky, sa rozhodcovský súd nezaoberal.

12. Podľa názoru odvolacieho súdu aplikáciu zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch nie je možné vylúčiť len na základe toho, že vo formulári zmluvy o úvere je uvedené, že „finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon povolania“ povinnej, hoci aj s pripojeným podpisom povinnej (dlžníka), na zmluve o úvere. Poskytnutie úveru na podnikanie musí byť dostatočne overené, t.j. musí ísť materiálne o úver skutočne poskytnutý na účel povolania.

13. Uvedený záver vyplýva aj z ustanovenia § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere zo dňa 23. 01. 2009), podľa ktorého „spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania“; t.j. rozhodujúce je, či dlžníkovi pri uzavieraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere skutočne mali byť poskytnuté financie na výkon zamestnania. Slovenská obchodná inšpekcia prax oprávneného, pri ktorej došlo k zaškrtnutiu kolónky „zamestnania“ bez reálneho stotožnenia zamestnania spotrebiteľa a zistenia, aký konkrétny súvis s takýmto zamestnaním, resp. s predmetom činnosti spotrebiteľov má uzatvorenie konkrétnej zmluvy, v minulosti opakovane vyhodnotila ako nekalú obchodnú prax, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti a podstatne narušuje, alebo môže narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe. Oprávnený bol za takéto konanie opakovane sankcionovaný pokutami, pričom rozhodnutia správneho orgánu boli v správnom súdnictve následne odobrené aj z pohľadu dodržania zákonnosti (viď napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžo/13/2014, sp. zn. 4Sžo/39/2014, sp. zn. 8Sžo/45/2014 dostupné na webovej stránke tohto súdu, resp. na stránke <https://obcan.justice.sk>). V zmysle uvedeného pokiaľ by povinná nemala byť považovaná za spotrebiteľa, tak by z exekučného spisu muselo byť jednoznačne zrejmé, že 1) povinná je (resp. bola v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere) podnikateľom, že úver bol poskytnutý na výkon povolania. Z obsahu exekučného spisu však tento záver nevyplýva, a preto je potrebné konštatovať správny záver okresného súdu, že oprávnený neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že povinná nemá postavenie spotrebiteľa. Právny vzťah medzi oprávneným a povinnou je preto aj podľa odvolacieho súdu spotrebiteľským právnym vzťahom, na ktorý treba aplikovať zákona č. 258/2001 Z.z., tak ako to správne posúdil súd prvej inštancie v bodoch 13., 14 odôvodnenia rozhodnutia. Odvolateľ nenamietal, že povinná je spotrebiteľka, namietal len, že nejde o úver, na ktorý sa aplikujú ustanovenie zákona č. 258/2001 Z.z.. Na potvrdenie správnosti záveru súdu prvej inštancie odvolací súd poukazuje napr. na rozhodnutia I. ÚS 232/2023 zo dňa 20.04.2023, NS SR sp. zn. 6Cdo/146/2023 podľa ktorých „v každom konaní, ktorého predmetom budú práva a povinnosti spotrebiteľa, ak bude súčasne spochybňovaný jeho štatút, bude povinnosťou dodávateľa preukázať, že spotrebiteľ konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Dôkazná povinnosť dodávateľa plynie z povinnosti odbornej starostlivosti a je potvrdená aj skutočnosťou, že celý proces kontraktácie ovláda dodávateľ. Ak teda dodávateľ v každom jednom spornom prípade za použitia prostriedkov známych pre dôkazné konanie neunesie dôkazné bremeno preukázania štatútu nespotebriteľa, bude sa mať za to, že osoba je vždy spotrebiteľom, ktorému patrí spotrebiteľská právna ochrana“. Z uvedeného treba vychádzať aj pri unesení dôkazného bremena oprávneného pri preukázaní, že spotrebiteľovi ako povinnému bol poskytnutý úver na výkon povolania. Oprávnený v odvolaní tvrdil, že konal v dobrej viere pri uzatváraní zmluvného vzťahu, čo preukazoval tým, že povinný v zmluve uviedol účel úveru „na výkon povolania“, žiadne iné skutkové tvrdenia k uvedenému neuviedol. Odvolací súd udáva, že posudzovaná zmluva o úvere má adhézný charakter, t.j. bola vopred pripravená oprávneným a povinná nemohla v zásade meniť jej znenie, pričom jej súčasťou boli aj obchodné podmienky. V záujme zachovania princípu ochrany spotrebiteľa je podľa § 39 ods. 4 Exekučného poriadku je potrebné prihliadať na hospodársku kauzu uzavretia zmluvy o úvere, t.j. z akých dôvodov poskytol oprávnený povinnej úver za účelom povolania, najmä ak uvedenie účelu úveru podľa obsahu formulárovej zmluvy od povinnej vyžadoval (hoci uvedenie účelu úveru nebolo náležitou zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o

spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere). Z prístupu oprávneného vyplýva, že ide o snahu veriteľa účelovo vylúčiť aplikáciu zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a tento prístup oprávneného popiera účel zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý má chrániť spotrebiteľa pri poskytovaní úverov od podnikateľov. Uvedený údaj o účele poskytnutia peňažných prostriedkov vzbudzuje dojem, že cieľom vyššie uvedeného ustanovenia zmluvy o úvere je len snaha oprávneného vyhnúť sa aplikácii zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a príslušných spotrebiteľských ustanovení Občianskeho zákonníka.

14. Na základe uvedeného predstavuje zmluva o úvere zo dňa 23. 01. 2009 zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z. a súčasne spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka (platí, že každá zmluva o spotrebiteľskom úvere je súčasne spotrebiteľskou zmluvou). Odvolanie oprávneného vzhľadom na vyššie uvedené nie je dôvodné.

15. Súd prvej inštancie potom, čo dospel k správneému záveru, že oprávnený uplatnil nárok zo zmluvy o úvere, na ktorý zmluvný vzťah treba aplikovať zákon č. 258/2001 Z. z. exekúciu zastavil, z dôvodu, že doplnením návrhu na vykonanie exekúcie ani zo samotného exekučného titulu súd nemal za preukázané, že v konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul bolo prihliadnuté na prípadné neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo neprípustnosť použitia zmenky alebo rozpor s dobrými mravmi alebo so zákonom, a preto súd vychádzal z prezumpcie dôvodu na zastavenie exekúcie (podľa § 243f ods. 4 Exekučného poriadku) a exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku zastavil. V súvislosti s uvedeným záverom súdu prvej inštancie odvolateľ v odvolaní neuviedol žiadne odvolacie dôvody, preto správnosť uvedeného záveru nebola predmetom preskúmania v odvolacom konaní.

16. Z uvedeného vyplýva, že odvolaniu oprávneného z dôvodov v ňom uvedených nebolo možné vyhovieť. Odvolací súd preto s poukazom na § 387 ods. 1 CSP napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému povinnému síce vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, avšak keďže mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, odvolací súd rozhodol, že povinnému sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh § 428 CSP).